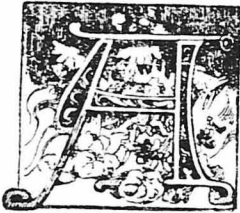

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΡΦΗΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΡΝΙΖΕ να βραδιάζει.
 'Απόλυτη σιωπή απλώνονταν γύρω.
 —Αυτή ή σιωπή με άνησυχεί, είπε ο Βουαρζέ. 'Ας έχουμε το νόμας. Οι έχθοσι μας άγριοντούν.
 —Αυτό εινε σωστό, αλλάντερε ή Πέτες. 'Ωστόσο, μου έχει ξεράνει τη γλώσσα ή δίμα. Δέν προσπαθείς, Φάβιε, να τραβήξεις λίγο νερό με το φιλτάκι σου άπ' τον καταράστη, παρ' τρέχει κάτω στον γρεμό; Κοίτασε το φιλτάκι σ'

ένα οχονί και δοκίμασε.
 —Φρόνιμη ιδέα, είπε ο Φάβιος. Κι' εγώ διαψώ τρομερά. Κι' άμέσως κρέμισε το φιλτάκι του κάτω από γρεμό και κατώφισε να το γεμίσει νερό και να το ξεαναγεράσει επάνω. Οι τρεις κληροί έπαιν έπιτον έδωσαν τη δίμα τους. 'Αυτός κατόπιν έβιας άγχισε να τους θερήξη ή πέινα. Έτασαν από λίγο άδεια κατωτοκοσιού και ξεανατρήσαν τα δάια στα χέρια τους.
 —Αυτή ή ησιγία άντρων με άνησυχεί, είπε ο Βουαρζέ.
 —Ναι, έχετε δίκιο, απάντησε ή Πέτες. Αλλά οι διαβολομαγάδες κάτω μάς μαγεύουντε. 'Η κρισιές θριάμβον των 'Ινδών που άντηχσαν προηγούμενος, έδωσαν πως κάτωτο σαρδια κατέστρωσαν, για να μάς εξοντώσουν.
 —Νά... να, κούταξε! φώναξε ή Βουαρζέ.
 Στους άντακρινούς γρεμούς φάνηκε έξαφνα ένα χερι, που κρατούσε ένα δέμα βουβάλου.
 —Τι κάνει αυτός ή διάβολος εκεί; ρώτησε ή Πέτες.
 —Δέν το κατώλαβε; είπε ή Βουαρζέ. Στήριον ένα νέο ταμπούρι.

Πραγματικώς είδαν σε λίγο το δέμα του βουβάλου να στερεώνεται γερά επάνω στα κλάδια. 'Ο άνθρωπος που έκανε την έργασία αυτή, δέν φανότανε. 'Η κρισιές θριάμβον των 'Ινδών κατόπιν έβιασε, ένα νέο δέμα έβιασε, ένα νέο δέμα βουβάλου, έκοίτασε τα δύο πρώτα.

—Πρώτες τάξεσις ταμπούρι! είπε ή Πέτες. Είπ' άδύνατον να το περάσουν ή σφιλιές μας. Μά δέν καταλαβαίνομε άδυνα, γιατί γίνεται δηλ αυτή ή μαυνοθερα.
 'Ενώ ή Πέτες μιλούσε, ή Βουαρζέ είχε κεραιωμένο το βλέμμα του πίσω από έναν βράχο, στη βάσι του οποίου ή φρόντα ξερά ψηλά χόρτα.

—Τι κρισιές εκεί, σύντροφε; ρώτησε ή Πέτες τον γρεμό κληρο, στο δέν βλέμμα του οποίου είχε απόλυτη έπιμασιση.
 —Στη βάσι του βράχου έκεινον, άποζοιθρη ή Βουαρζέ, ύπαρχει τριτωπιόμενος άνάμεσα στα χόρτα, ένας άνθρωπος.

—Τόν διακρίνετε;
 —'Οχι. Τόν μαυνοτένο μάλλον.
 —Στάσου, Βουαρζέ, παραμέρισε.
 —Τι θα κάνει;
 —Θέλει και ρώτημα; Θα προβολήσω.

—'Ωραία! Πρόσεξε. Χαμήλωσε την κάννη της κεραιώνας σου λίγο. 'Ετα... Πέρ...
 "Ενας πυροβολισμός άντηχσε.
 Μέσα από τα ξερά χόρτα ένας άνθρωπος πήδησε ψηλά, έβγαλε ένα ουρλαχτό πόνου, κατασκύλησε ως την άκρη του γρεμού κι' έπεσε στην άπόλυτη καταρροιά που άνοιγόταν από κάτω.

—'Ο Βουαρζέ; φώναξε ή Βουαρζέ.
 —'Ο Βουαρζέ!... 'Α, τον κροδότη, καλά να πάθη! ξεφώνισε κι' ή Πέτες.
 'Ηταν πραγματικώς ή κροδολήσιος Βουαρζέ. Είχε σιμθεί ως το μέρος εκείνο, για να ιδή τι γίνεται στην Κοιλάδα του Χρυσού. 'Η απόλησία του τον έκανε ν' άντιτομονή. Παθούσε να γιάπη ως το χροσάρι πριν νυχτώσει, να το ιδή, να το σφιρή στις φουγιες του. Μά ή άντιτομονή του αυτή του βγήκε σε κακό. 'Η σφιαιρα του Πέτε τον βρήκε στο στήθος. Κι' έτσι, καταρραλλώνοντας στον γρεμό, σωρό-κουβάρι, έπεσε βαρύν επάνω στο χροσάρι, στο ίδιο άκροχόλις μέρος που είχε σιμθεί κι' ή Κοιχάλας για να μαζέψη τον θραναρό, που τόσο παθούσε.

'Ο δύστοχος τυχοδιώκτης στραφογύρισε μερικές στιγμές επάνω στα ξεράκλαδα, με τα όποια είχε σκεπάσει το χροσάρι ή Πέτες. Άφησε μερικά βογγητά πόνου κι' έμεινε τέλος άκίνητος.
 'Ηταν νεκρός!...

'Η δίμα του χροσού τον είχε καταστρέψει.
 Είχε πληρώσει με τη ζωή του όλες τις προδοσιές του κι' όλα τα έγκλήματά του.

—'Ο άχρησιός! μουμυεύτηκε ή Πέτες. Να που χάθηκε στο χροσάρι ως το λαμό.
 —'Ο Θεός εινε δικαίος; επρόσθεσε ή Βουαρζέ.

'Ο ούρανος είχε σκεπαστεί έντομπαξού από βαριά, μαύρα σύννεφα. 'Αστραφτε και βροντούσε.

'Η νύχτα θα εινε άγρια και τρομακική άπόψε, είπε ή Βουαρζέ. Θάχουμε να παλαυσιμε με την καταιγίδα και τους 'Ινδούς. Φάβιε, παιδί μου, κούταξε εκεί στην άκρη αν εινε καλά προφυλαγμένη ή παρούτη. Θα ήσαν τρομερό αν μάς βρεχόταν.

'Ο Φάβιος σούθησε με προφιλιά, ως το μέρος που είχαν βάσει τα πολεμοφόδιά τους. 'Ετσι ή Βουαρζέ βρήκε καιρό και ειπε στον Πέτε:

—'Η ψυχή μου, σύντροφε, εινε μαύρη σαν τα σύννεφα αυτά που φέγγουν τους κεραινούς και την τριαιμα. Αισθάνομαι την καρδιά μου βαριά. Μαύρα προαισηήματα πετιόν γύρω μου σαν άπαισις νεκροπόλη. Πέτε, καλή μου σύντροφε, δέν έχεις να μου πής τίποτε, για να με παρηγοήσεις;

—Τι να σου πώ, γρησέ σύντροφε μου; άποζοιθρη ή Πέτες άναστενάδοντας. 'Η θέσις μας εινε βέβαια δύσκολη κι' επικινδυνή. Μά θα γίνη δετι προστάξει ή Θεός. 'Αν πρόκειται ν' αφήσιουμε εδω τα κόκαλά μας, θα πεθάνοιμε σαν έσδρε.

—Δέν ν' ενδιαφέσει για τον εαυτό μου, Πέτε. Φοβάμαι για το Φάβιο μου, μονάχα γι' αυτό τον και για σένα. Θα εινε φοβερό να χωριστούμε τώρα που μάς ένωσε και τους τρεις ή καλός Θεός. Κι' αν μέν μάς χωρίσει ή θάνατος, το κακό δέν εινε τόσο μεγάλο. Μά αν συμβεί τίποτε χειρότερο, Πέτε; Μά καταλαβαίνετε;
 —Ναι, σύντροφε, σ' έννοώ. Φοβάσαι μήπως ή Φάβιος πέσει ζωντανός στα χέρια των 'Ινδών.

—Ναι, Πέτε. Το βρήκες, καλή μου σύντροφε. Αυτό εινε. Τρέψω μήπως αιχμαλωτίσουν τον Φάβιο μου αυτοί οι δαίμονες. Γι' αυτό, άκουσέ με, Πέτε: "Αν τα πράγματα σιμθούν διαφορετικά, αν σιμβεί να σωληφθώ εγώ αιχμαλωτός άπ' τους σκώλους αυτούς, εγώ μόνο, μην κιάμης όπως άλλοτε, πρό χρόνων πολλών. Μην μάξεις να μ' εβρης. Πάρε τον Φάβιο, σινώδεψέ τον στην 'Ιστανία και βοήθησέ τον ν' άνακτηση δετι έχασε, ν' δνομά του, τους τίτλους του, την περιουσία του. Κάμε τον εύτυχιωμένο. Καλ μην ξεχνάς, Πέτε, να του μιλάς συχνά για μένα που τόσο τον άγάπησα! Τα κόκαλά μου μέ-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΟΦΟΣ (Τοδ Α. Ρίερα)

σα στον τάφο μου θα τρέξουν από ευχαρίστηση δάκρυς ο Φάβιος με θυμάται.

Ο γηραιός κυνηγός έστράφη κι' έσώπησε.

Τη στιγμή αυτή, ξαναγύρισε κοντά τους ο Φάβιος.

— Η μπαρούτι, είπε, είναι καλά προφυλαγμένη. Κίτταξα επίσης στην πεδιάδα, αλλά δεν μπόρεσα να διακρίνω τους Ίνδους που παραβόληνε στους πρόποδες του λόφου. Ίσως να έφυγαν.

— Δεν έφυγαν, παιδί μου, απάντησε ο Βουαροζέ. Είναι τριτοπρόσωποι στις θέσεις τους και περιμένουν να νυχτώσει, για να μάς έπιπουν. Άλλα δεν θα προφτάσουν να το κάνουν. Γιατί μόλις νυχτώσει, θα σφυρακίσει, Πέτε, ως το μέρος τους και θα τους κάουμει ότι εκάμει. Άλλοτε στους ερυθρόδερμους εκείνους της όχθης του Άρσανα, τους άποισους έξεκολλάσαμε μέσα στις φωλιές των ενυδριών, όπου είχαν ταϊσθεί.

— Ναι, αυτό εν' αλήθεια, αποκρίθηκε ο Πέτες. Έχουμε στείλει πολλούς απ' τους διαβόλους αυτούς στον άλλο κόσμο. Αν μάς αιχμαλωτίσουν οι Ίνδοι και μάς δέσουν στον πάσσαλο των μαρτυριών, θα ικανοποιηθούμε τουλάχιστον, εξιστορώντας τους τους αφαιρέσεις που τους εκάμει.

Τη στιγμή αυτή, πίσω απ' τους γκρεμούς, στους όσους βρωμιάντουσαν οι μεγάλες, φάνηκε να υψώνεται πυκνή στήλη καπνού.

— Γιατί άραγε άναψαν φωτιά; άναρωτήθηκε ο Βουαροζέ.

Ο Πέτες κούνησε θλιβερά το κεφάλι του και απάντησε:

— Είναι εύκολο να το καταλάβει κανείς, σύντροφε.

— Τι συμβαίνει;

— Ψήφουν το φαγητό τους, Βουαροζέ.

Και ο κυνηγός, λέγοντας τα λόγια αυτά, πλατάγισε τη γλώσσα του, θέλοντας να δείξει την μεγάλη του πείνα.

— Να πάρη η δογή! μουμούρισε σε λίγο. Δεν είναι καθόλου εύγενο αυτό έξ μέρος των, να ψήφουν το κρέας τους κάτω απ' τη μύτη των περασμένων κυνηγών, που μετράν τις μοιζαίες του άρσοιταλειών τους, για να μη τους σωθή γυήγορα. Έρχομαι να μάς στείλουν κι' ένας καυιά πλατί. Θέλουν να μάς αιχμαλωτίσουν νηστικούς; Αυτό δεν είναι σωστό, διάβολε των διαβόλων!...

Πίσω απ' τους γκρεμούς άκούστηκε τώρα μια άλλόλοτη φωνηούκλα. Ήταν κάτι σαν θρήνη, κάτι σαν τραγούδι θανάτου.

— Τι τρέχει πάλι; είπε ο Πέτες.

— Η στιγμή του άφαιροζιζισμού πλησιάζει θωροί, απάντησε ο Βουαροζέ. Οι ερυθρόδερμοι τραγουδάνε το πολεμικό τους τραγούδι.

— Είναι θρήνος θανάτου άλλων, σύντροφε.

— Έστο. Μήπως δεν πρόκειται να ριζοκινδύνει την ζωή τους σε λίγο; Πάντως, αυτό σημαίνει ότι θα μάς έπιπουν πριν νυχτώσει. Γι' αυτό προσέχετε το καθετί. Τον ελάχιστο θόρυθο, το κλαδί που κουνιέται σαν να το σαλεύη η αύρα, Γιατί αυτοί οι στανάδες σερνούνται στη γη σαν σείδια, όταν θέλουν να έπιπουν.

Έξαφνα, μια άσπραλη φρόνιξη τη γη κι' ένας κεραινός βρόντης.

Την ίδια στιγμή, πίσω απ' τους άντικρινούς γκρεμούς, πρόβαλε ένας Ίνδος. Ένας απ' τους τρεις Ίνδους που είχαν δεχθεί να θυσιάσουν τη ζωή τους, για να έπιπουν το σχέδιο του Έλ Μαστίζο.

Ήταν η Πέτρωνη Καρδιά.

— Χίλιοι διάβολοι! είπε ο Πέτες. Να ένας ερυθρόδερμος που βαρέθηκε τη ζωή του. Ζήτω ο Θεός λοιπόν, που τον στέλνει κάτω απ' τις κάννες των άλλων μας!

— Τραβήξου, Φάβιε, φρόνιζε τώρα και ο Βουαροζέ στον Φάβιο. Κάμει μου λίγο θέσι να φρετίσω ένα βόλι στο κεφάλι του άχρηστου αυτού. Ο διάβολος ώστόσο να μη πάρη αν καταλαβαίνω γιατί φέρσται έτσι ο ερυθρόδερμος αυτός. Ένας Ίνδος πολεμιστής δεν κάνει ποτέ τέτοιες άπονομιές.

— Θα είναι σπρωτήγνια, Βουαροζέ, απάντησε ο Πέτες.

— Είτε σπρωτήγνια, είτε όχι, έχω τον έχω μπρος στην κάννη της καρραμίνας μου και θα τον στείλω στο διάβολο.

Τη στιγμή αυτή όμως, πριν ο Βουαροζέ προφτάσει να πυροβολήσει, ένα σπρωτήγνιο γερακιού άνοιχτηκε και ο Ίνδος έξαφανίστηκε άμείως. Συγχρόνως, η άσπραλι κι' η βροντή έγιναν πιο πυκνές.

Ο σφαιρός έφλέγγετο.

Ο στανάς αυτός θα ξαναφανερωνθί, είμαι βέβαιος γι' αυτό, είπε ο Βουαροζέ.

Πράγματι, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, ο Ίνδος ξαναφάνηκε λίγο πιο κάτω.

Έχε προβάσει τώρα πάνω απ' τους βράχους το κεφάλι του κι' έκτύπησε επίμονα προς το μέρος των κυνηγών. Τα μάτια του σπιθοβολούσαν.

— Δεν διαφέρει από διάβολο της Κολάσεως, ο άθλιος, είπε ο Πέτες.

— Γι' αυτό θα τον στείλω κι' έχω το γρηγορότερο στην Άδη, ά

πάντησε ο Βουαροζέ.

Κι' άμέσως στράφηκε κατά τον Ίνδο, βιάζοντας την κάννη της καρραμίνας του, άρκετά Έξω απ' τις πέτρες που είχαν σοριάσει στην κούφη του λόφου.

Ένας πυροβολισμός άντηχησε τότε με συγχρόνως μ' αυτόν, την ίδια άριθμό στιγμή, άλλοι δυο πυροβολισμοί και τέσσερες κραυγές, κραυγές πόνου, θριάμβου και λύσσας.

Τι είχε συμβεί;

Κάτι το όποιο κανένας δεν είχε σκεφτεί, κανένας δεν έπεριμένα.

Η σφαίρα του Βουαροζέ είχε χτυπήσει τον Ίνδο στο μέτωπο και τον είχε σοριάσει κάτω.

Η Πέτρωνη Καρδιά είχε θυσιάσει, σύμφωνα με την ύπόθεσι που έδωσε. Πιάνοντας στη γη άρπασε μια κραυγή πόνου, αλλά και άγρίας χαράς συγχρόνως. Γιατί την ίδια στιγμή που πυροβόλησε ο Βουαροζέ, πυροβόλησαν επίσης εναντίον του η καλύτερα εναντίον της κάννης της καρραμίνας του, που έβριζε από τις πέτρες του βράχου, ο Έλ Μαστίζο κι' ο γιός του.

Αυτό ήταν άλλωστε το καταβόθιο σχέδιο του γηραιού ποτηρού μαγιάς. Ν' άρραβίσει τους τρεις κυνηγούς, θυσιάζοντάς τους για να το έπιπουν τρεις Έρυθρόδερμους. Και το σχέδιο αυτό έπέτυχε. Η σφαίρες των δυο πειρατών χτύπησαν κι' η δυο τόσο δυνατά την κάννη της καρραμίνας του Βουαροζέ, ώστε το όλο του έξερριξε από τα χέρια και καταρράγησε κάτω από το βράχο!...

Δυο κραυγές θριάμβου άκούστηκαν τότε από το μέρος των γκρεμών.

Μια κραυγή λύσσας, κραυγή θρονιάδας που σέπασε κι' αυτών των κεραινών τον κρότο, έξερριξε απ' τα στήθη του γηραιού κυνηγού.

— Κατάρα! Κατάρα!... έβρουχηθή ο Βουαροζέ, κτυπάζοντας τον Πέτε και το Φάβιο, με βλέμμα άπελπίστας.

Ο σφαιρός πάνω από τα κεφάλια τους έμαύριζε κι' έβούρηνε διαρκώς.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

Μέσα στις έρημιές του Φίλο Ούδστ και της δυτικής Άμερικής τρία πράγματα είναι άπαραίτητα στον κυνηγό, το χρυσόθηρα και τον πολεμιστή: Καρδιά άτόφνητη, Γρήγορο άλογο. Και καλό τούρκι.

Σε γενναίους άντρες, όπως οι τρεις κυνηγοί, το άλογο είναι ίσως άνοσηφέις. Γιατί χωρίς όπλο κι' ο γενναίότερος άκόμα άνθρωπος μπορεί να πέση θύμα των πειναλιών θηρίων ή των Ίνδων.

Όταν ο Βουαροζέ είδε το όπλο του, που τον συντρόφευε πιστά σε τόσους κινδύνους, να φεύγη μέσα από τα χέρια του και να καταρραβιά κάτω απ' το λοφο, έννοιωσε την καρδιά του να ραγίη σαν νάβριζε έναν πολυκαταμένο φιλο να πέσει νεκρός. Γιατί το όπλο εκείνο δεν ήταν μόνον η δική του ζωή και δύναμις, ήταν ακόμα η δύναμις και η ζωή του τέκνου του, του Φυβίου.

Ο άτόφνητος πολεμιστής των διασών ένοιωσε τα μάτια του να θρησινάται, από ένα δάκρυ, που κλήρησε τέλος θετικό στα μάγουλά του. Έκλαψε για το όπλο του, όπως ο Άραβ κλαίει γ' άλογο του όταν φορήσει.

— Μονάχα δυο άκουειναιτε, πάνω στο βράχο αυτόν, είπε στον Πέτε, προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή του. Το γέρο Βουαροζέ μην τον λογαριάζετε πια! Δεν έχει δύναμη... Μοιάζει κι' ένα άνισχυρο παιδί, άφρημο στη διάθεσι των έχθρων του... Φάβιε, γυέ μου, δεν έχεις πια πατέρα, για να με ύπερασπίεται!...

Ύστερα ο γηραιός κυνηγός διδίστηκε σε μια σιωπή θαυμά, θλιβερή κι' άταίρια.

Οι δυο φίλοι του σιωπούσαν άπισως κι' αυτοί θλιμμένοι. Γιατί κι' οι δυο έννοιωσαν το μέγεθος της συμφοράς των.

Συλλογιζόνταν ότι ήταν επικίνδυνο και μάταιο να έπιζητήσουν πια να ξαναπαρουν το όπλο του Βουαροζέ, γιατί έπιχε κινδύνος, άποτομιάζοντας ένα τέτοιο πράγμα, να χτυπηθούν από τα έχθρικά δόλια. Μά ο πιο χειρότερος κίνδυνος ήταν να περικιλωθούν από τους έχθρους, που θα ήταν βέβαια πολλοί και να παραδοθούν ζωντανά στους Ίνδους. Ένω μένοντας στο βράχο εκείνον είχαν τουλάχιστον στη διάθεσι τους ένα θάνατο άπειρος προτιμότερο από το θάνατο της αιχμαλωσίας: Να πέσουν δηλαδή στο βάραθρο, όταν θα τους έφευγε κι' η τελευταία έλπίδα σωτηρίας.

— Σε καταλαβαίνω, Βουαροζέ... είπε τέλος ο Πέτες κτυπάζοντας τον Καναδό ποίχε τα μάτια του προσηλωμένα στο λιγιστό νερό που κίλτανε κάτω στο βάθος του βάραθρου. Άλλά δεν είμαστε δά κι' όλοτέλεια άτελεισμένοι... Έσύ είσαι πιο έπιτήδεως σιωπητής από μένα κι' η καρραμίνια μου θάνα χρησιμοποιητέ στην χέρια τα δικά σου.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έπρόσφερε την καρραμίνια του στο Βουαροζέ.

(Άκολουθεί)

